

Yvonne Widekär

Från: Tommy Widekär <ranchboy3@hotmail.com>
Skickat: den 25 juli 2000 02:09
Till: ranchboy3@hotmail.com; coolboy22@spray.se; ewa.thylen@usa.net; magnus.westlund@seb.se; Christer.alvin@telia.com; k_rok2000@hotmail.com; mojgan_77@hotmail.com; Sylvia_bor@hotmail.com; Bj_blowie@hotmail.com; oskar_modin@hotmail.com; ferdouszannatul@hotm.alvsborg.se
Ämne: "That4s my home" veckobrev 47 ,vecka 30, er 00)

Alla ni som läser...

Även om flera veckor borde vara kvar av denna sommaren, känns det ändå som att det hela alldeles strax är över. Det skulle även innebära att det börjar dra ihop sig till hemfärd för mig. Trots att jag inte beställt någon biljett ännu, vet jag att det endast återstår två-tre veckor för mig här i fosterlandet Sverige. Dags att ge sig av, eller som amerikanerna säger:

"Time to hit the road". Det känns konstigt, lite speciellt. Jag har kanske varit här hemma för länge. Nästan tre månader är faktiskt en ganska lång tid och man vänjer sig liksom. Men...trots allt...längtar jag "hem" till Georgia och hur konstigt det kanske låter i era öron, så är det faktiskt så som det känns för mig. Georgia är hemma, även om Dalsland givetvis också är det. Hur kan det bli så? Ja..jag har funderat på det där. Givetvis är en övervägande orsak att det är faktiskt där som jag bor, där jag har mina prylar, där jag har ett hem numera. Efter nästan 3 månader känns det tungt att leva i kappsäck. De enda fasta egentliga punkterna jag har kvar här är faktiskt mina föräldrars hem och mitt förråd. Givetvis har jag mina vänner kvar och de jag älskar, men någon fast punkt...? Nej! I Georgia har jag min lägenhet, jag har börjat samla på mig en del prylar, jag har min sysselsättning och jag har vänner. Att sedan Macon kan vara obotligt urtrist spelar ingen roll....För mig är hemma "everywhere I lay my hat.

Det där "Home is every where..." la jag mig till med när jag lämnade ranchen, min sedan 8 år tillbaka fasta och trygga punkt i tillvaron. Jag trodde aldrig då att jag skulle kunna lämna det stället, bryta upp från familj, vänner och dåvarande sysselsättning. En förutsättning blev att förtränga, att inte tänka tillbaka, att gå vidare att inte fastna i någon sorts sentimentalitet som jag så succéartat tidigare lyckats med. Det fungerade och nu känns det som det inte spelar någon roll varstans jag bor, bara jag får bygga mig ett eget "torn" där jag kan få vila ut, samla krafter, smida planer och leva obehindrat fritt.

Malmö, Dacca, Bryssel eller Bogotá, det spelar ingen roll så länge som jag känner frid.

Jag hade mina drömmar för den här sommaren och fastän att många av mina planer inte realiserades eller så kommer att göras, så måste jag säga att det här är min bästa sommar på många år. Framst beror det på att jag otvunget faktiskt kunnat slösa tid på sådant jag gillar. Som t ex umgås med familj och vänner. Visserligen skall det medges att det är flera stycken jag tyvärr inte fått glädjen att tillbringa tid med, men i det stora hela måste jag säga att det blivit mycket bättre än förväntan.

Man skall inte glömma den press som man känner när man kommer hem. Pressen att "nu måste jag träffa alla och ha kul". Den kan stressa en till magsår.

Nu har jag ju haft fördel av att varit här så pass länge och det har självklart varit avslappnande, men man skall heller inte glömma att jag fått ynnesten att ha många goda vänner. Så ett gäng att ha kul med med andra ord!

Veckan som gick hade jag möjligheten att spendera en hel del tid med goda vänner. Under måndag eftermiddag gav sig ett kul gäng av till Viksjön för fiske och vildmarksliv. Att fiskarna inte hade någon större lust och nappa och att veden var så blöt att det knappt hjälpte att dränka den i en liters diesel, spelade mindre roll. Glädjen fanns i att kunna vara tillsammans, att kunna åstadkomma något som resulterade i lycka.

Det sjöngs, åts och festades långt in på de första timmarna av tisdagen och att både mer regn och ihållande huvudvärk mötte oss träffsäkert morgonen därpå spelade ingen roll..... Det här var vår camp och...vi var kungar och drottningar....

På torsdag morgon gav jag, Anette, Lasse och Inger oss av till Öland. Jo vars, det regnade även där, men vad spelade det för roll? Hade det varit solsken och vackert hade vi antagligen legat på playan och både missat alla häftiga

sevärdheter och tuffa upplevelser. Öland blev en fullträff. Att sedan Janne och Natalia kom på lördags morgon och gjorde oss fulltaliga, gav oss bara mer slagstyrka. Vem av oss kommer någonsin kunna glömma Preben Jönsson och hans dansande importerade polskor eller var det danskor...?

Denna vecka kommer öronmärkas till att besöka Borås djurpark, vinylkväll med Micke, Lasse och Rontan (vilka annars), sann god carting på Glimmingen och förberedelse inför nästa måndag då jag får Hong Kong besök i form av min vän Ka man.

Mina planer på att svettas nere på Lugi Camp försvinner mer och mer bort i periferin allt eftersom att jag upptäcker hur mycket kvar jag har av "kvarlämnat" jobb jag har att göra. Fastän att jag har semester, verkar min chef vara av någon annan åsikt, men om sådana oenigheter tänker jag ta upp i ett annat brev.

So long Cowboys and cowgirls

Tommy Widekär, fortfarande i Sverige

Get Your Private, Free E-mail from MSN Hotmail at <http://www.hotmail.com>